

Arrest

nr. 252 223 van 6 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraanse nationaliteit, bent u een etnische Lor en bent u afkomstig uit Isfahan. Toen u ongeveer dertien jaar oud was, begon u zich te verzetten tegen uw streng religieuze opvoeding. U weigerde thuis en op school deel te nemen aan het verplichte gebed en kreeg hierdoor straf van uw ouders en van de schooldirectie. U stopte als vijftienjarige met school om u toe te leggen op worstelen. Op 19/10/1385 (komt overeen met 9 januari 2007 in de Gregoriaanse kalender) begon u aan uw dienstplicht in Iran. Omdat u stelselmatig weigerde deel te nemen aan het gebed werd u zes of zeven keer in hechtenis genomen en kreeg u als straf verschillende verlengingen van uw dienstplicht opgelegd. Op 19/04/1387 (= 9 juli 2008) beëindigde u uiteindelijk uw dienstplicht. Nadien trad u dienst bij een koelkastenbedrijf tot dit failliet ging. Vervolgens werkte u vier à vijf maanden bij een reisbureau dat religieuze pelgrimstochten organiseerde. Na vier weigeringen om 's ochtends samen met uw collega's te

bidden werd u ontslagen. Op 30/09/1396 (= 21 december 2017) ontmoette u uw voormalig buurmeisje T. (...) in een patisserie. Jullie spraken drie of vier keer per week af om allerlei alledaagse onderwerpen te bespreken. Rond het Iraans nieuwjaar (21 maart 2018), ongeveer drie maanden na jullie ontmoeting in de patisserie, vertelde T. (...) u over haar bekering tot het protestantisme. Zij nodigde u uit om mee te gaan naar haar huiskerk. Bij aankomst overliep u met D. (...), de kerkleider, de huisregels en woonde vervolgens een huiskerksessie bij in de tweede week van 1397 (= eind maart/begin april 2018). De hierop volgende maanden woonde u ongeveer tienmaal een dergelijke huiskerksessie bij. Op 15/03/1397 (= 5 juni 2018) bekeerde u zich tot het protestantisme. Op een dag in de vierde maand van 1397 (= juni-juli 2018) werd T. (...) onwel net voor een huiskerksessie. U bracht T. (...) naar het ziekenhuis terwijl de bijeenkomst in jullie huiskerk doorging. In het ziekenhuis belde D. (...) u op met de boodschap dat de Iraanse autoriteiten waren binnengevallen in de huiskerk en jullie alle contact dienden te verbreken. U belde T. (...) 's vader die naar het ziekenhuis kwam en u ging zelf naar uw neef R. (...). U verbleef vijf dagen bij hem en vertrok vervolgens op 06/05/1397 (= 28 juli 2018) per vliegtuig op een legale wijze naar Servië. Twee of drie dagen na uw aankomst in Servië deden vier agenten van de Sepah een inval in uw woning. Uw vader werd door de agenten meegenomen. U bleef ongeveer vier weken in Servië en reisde door naar Kroatië. In Kroatië diende u een verzoek om internationale bescherming in op 2 september 2018. U verbleef zes en een halve à zeven maanden in Kroatië en ging er éénmaal naar een protestantse kerk. U reisde vervolgens door naar België waar u aankwam op 25 februari 2019 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 26 maart 2019. Ongeveer een maand na uw aankomst in België begon u de Open Kerk te Lommel te frequenteren waar u elke zondag de mis en drie- of viermaal een Bijbelstudie bijwoonde. Op 21 april 2019 liet u zich dopen in de Open Kerk. Sinds de uitbraak van de coronacrisis in maart 2020 volgt u het YouTubekanaal van de Open Kerk "Wij zijn OPEN". U vreest dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran problemen zal krijgen omwille van uw bekering naar het protestantisme.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie neer van uw shenasnameh; een kopie van uw mellikaart; een kopie van uw militaire kaart; een kopie van uw Iraans rijbewijs; een kopie van uw Europees rijbewijs; een origineel attest van de Open Kerk te Lommel, opgemaakt op 11 augustus 2019, waarin bevestigd wordt dat u wekelijks de erediensten van Open Kerk bezoekt en dat u zich liet dopen op 21 april 2019; een kopie van vijftien foto's over uw kerkgang sinds uw aankomst in België; een videofragment van uw doopsel en een videofragment van uw Bijbelstudie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst kan er gewezen worden op enkele bevreemdende vaststellingen betreffende uw paspoort. U verklaarde dat u op legale wijze en in het bezit van uw eigen paspoort naar Servië gereisd bent en dat u uw paspoort vóór uw aankomst in Kroatië heeft verbrand op aanraden van uw smokkelaar (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/07/2020, p. 8). Dat u een dermate belangrijk document zomaar zou verbranden, komt niet alleen weinig aannemelijk over, ook is het merkwaardig dat u tegelijkertijd verklaarde dat u reeds ongeveer twee maanden weg was uit Iran toen u het verbrandde (CGVS, p. 8), daar waar u slechts vier weken in Servië verbleef en u bijgevolg reeds vier weken na uw vlucht uit Iran in Kroatië aankwam. Uw verklaringen betreffende het vernietigen uw paspoort zijn bijgevolg allerminst coherent, temeer u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde dat u dit paspoort had weggegooid in Kroatië (verklaring DVZ d.d. 18/04/2019, vraag 28). Deze vaststellingen doen sterk vermoeden dat u uw paspoort doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhoudt, omdat er hierin mogelijks informatie staat die niet met uw verklaringen die u op het Commissariaat-generaal aflegde overeenstemmen. Deze vaststelling doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat uw bekering tot het protestantisme is ingegeven door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging. Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van

toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw algemene voorstelling van uw geloofsbelijdenis doorheen uw leven in Iran. U zou reeds op dertienjarige leeftijd manifest hebben geweigerd om deel te nemen aan het gebed op school en thuis en u werd hierdoor ook gestraft (CGVS, p. 3). Uw redenen voor deze door u omschreven afkeer jegens religie (CGVS, p. 7) kunnen evenwel gereduceerd worden tot het loutere feit dat u niet om kon met het verplichte karakter van het gebed (CGVS, p. 3), hetgeen op zich reeds een bijzonder oppervlakkige reden betreft om u als dertienjarige dermate te verzetten tegen de geldende normen, temeer gezien uw vader een zeer streng gelovig man en zeer fanatiek en agressief is (CGVS, p. 7). Uw reacties op deze straffen zijn evenmin overtuigend. Zo trachtte u op school op geen enkele wijze een oplossing te vinden voor uw probleem, noch door een compromis te vinden met de directie noch door te doen alsof u meedeed aan het gebed (CGVS, p. 9-10). Ook dient opgemerkt dat u, ondanks uw afkeer voor de islam en het feit dat uw familie zeer religieus is – uw vader sloeg u en sloot u op het toilet of in de kelder op wanneer u niet wilde bidden (CGVS, p. 7) – tot aan uw vlucht uit Iran in juli 2018, i.e. toen u dertig jaar oud was, steeds thuis bleef wonen (CGVS, p. 2). Gezien u aan het werk was, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat u, eens u over enige financiële onafhankelijkheid beschikte, zich zou onttrekken aan deze situatie, hetgeen u niet deed. Deze lethargische houding steekt dan ook schril af bij uw latere ondernemingszin om op korte tijd uw vlucht uit uw land van herkomst te organiseren. Ook uw verklaringen aangaande uw problemen omwille van uw afkeer jegens religie tijdens uw dienstplicht kunnen geenszins overtuigen. Zo verklaarde u tijdens uw dienst zes of zeven keer in hechtenis te zijn genomen (CGVS, p. 5), al gaf u aan dat dit niet enkel kwam omwille van uw afkeer jegens religie maar ook omdat u in slaap viel tijdens het gebed (CGVS, p. 5). Ten gevolge hiervan werd uw dienstplicht verlengd met drie maanden (CGVS, p. 4 en 5): u diende uw land uiteindelijk tussen 19/10/1385 (= 9 januari 2007) en 19/04/1387 (= 9 juli 2008), i.e. precies anderhalf jaar. Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de duurtijd van de dienstplicht in Iran 18 tot 24 maanden bedraagt. Gezien u klaarblijkelijk slechts achttien maanden diende, kan er aan uw verklaring dat uw dienstplicht verlengd werd omwille van uw afkeer van het gebed en de islam geen geloof gehecht worden. Bovendien is het frappant dat u niet wist of uw broer, die net als u door uw ouders verplicht werd tot deelname aan het gebed maar stopte met bidden zodra hij huwde (CGVS, p. 7), tijdens zijn dienstplicht problemen ondervond omwille van het gebed (CGVS, p. 7). Dat u zich, ondanks uw beweerde zes à zeven bestraffingen tijdens uw dienstplicht, hierover nooit informeerde bij uw broer, die klaarblijkelijk eenzelfde idee had over het gebed, om bijvoorbeeld te weten te komen op welke manier u hiermee kon omgaan, doet nogmaals ernstig afbreuk aan uw verklaringen in dit verband. Bovendien wist u niet eens of andere soldaten al dan niet gingen bidden (CGVS, p. 5). Dit is niet ernstig gezien het belang dat u beweert te hechten aan het verplichte gebed en de concrete gevolgen hiervan voor uw eigen leven. Wat uw jarenlange afkeer jegens religie in Iran verder ondermijnt, is de vaststelling dat u na uw problemen met religie thuis, na uw problemen met religie op school én na uw problemen met religie tijdens uw dienstplicht verkoos om te beginnen werken bij een reisbureau dat religieuze pelgrimstochten organiseerde (CGVS, p. 6). Dit is, gezien uw afkeer voor het gebed en de islam en het feit dat u zich op deze manier vrijwillig blootstelde aan bijkomende risico's, niet ernstig. U deed bovendien geen enkele inspanning om ander werk te vinden (CGVS, p. 6), daar waar uit uw verklaringen blijkt dat het religieuze aspect niet bij elke job speelt: zo ondervond uw broer bijvoorbeeld nooit enige religieuze problemen tijdens de uitvoering van zijn werk (CGVS, p. 7). Uiteindelijk werd u na drie waarschuwingen en een boete ontslagen omdat u niet deelnam aan de donderdagse gebeden met uw collega's (CGVS, p. 6). Dat u uw deelname aan het gebed niet veinsde omdat u het niet kon opbrengen (CGVS, p. 6) kan gezien de ernst van de gevolgen van uw beslissing – uw hele toekomst stond op het spel (CGVS, p. 6) – geenszins weerhouden worden als afdoende uitleg in dit verband.

Uit dit alles moet besloten worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u reeds sinds dertienjarige leeftijd een afkeer had voor de islam en hierdoor problemen kende op school, thuis, tijdens uw dienstplicht en op uw werk. Dat u niet de waarheid vertelde over uw geloofsbelijdenis gedurende uw leven in Iran vóór uw bekering zet de geloofwaardigheid van uw uiteindelijke bekering naar het protestantisme reeds danig op de helling.

Bovendien moet verder vastgesteld worden dat uw verklaringen over uw uiteindelijke bekering en de problemen die hieruit volgden in Iran geenszins geloofwaardig zijn omwille van verschillende bevreemdende vaststellingen. De centrale figuur in uw bekeringsproces was uw voormalig buurmeisje T. (...). Nadat u twee of drie jaar lang atheïst was (CGVS, p. 7), waren het uw ontmoeting en gesprekken met haar die u toch overtuigden een nieuwe religie uit te proberen. Ofschoon u beweerde dat jullie drie of vier jaar lang burens waren (CGVS, p. 13) en jullie gedurende drie maanden drie of vier

keer per week met elkaar spraken over zaken zoals vrienden (CGVS, p. 14), kon u niets zeggen over haar bekering. U wist niet wanneer T. (...) zich bekeerde, in welke omstandigheden dit gebeurde, waarom zij zich bekeerde, of haar ouders streng religieus waren (CGVS, p. 15), hoe haar ouders heten (CGVS, p. 13) en zelfs niet of haar ouders op de hoogte waren van haar bekering (CGVS, p. 22). Het is bijzonder weinig plausibel dat u, die zelf zou hebben geworsteld met de rol van religie binnen uw leven en hierdoor ettelijke aanvaringen had, deze zaken niet eens aan haar vroeg, temeer jullie wel degelijk over religie spraken (CGVS, p. 14). Ook over huiskerkleider D. (...) wist u voorts niet wanneer hij zich bekeerde (CGVS, p. 15). Dat u betreffende de personen die u overtuigd hebben tot uw bekering en u ingeleid hebben in uw nieuwe geloof geen enkele kennis bezit, is weinig aannemelijk. Uw verklaringen aangaande de huiskerk zijn voorts evenmin overtuigend. Zo verklaarde u dat nieuwkomers slechts welkom zijn als deze worden voorgesteld door andere leden van de huiskerk. De voorwaarde was wel dat de leden de nieuwkomer goed kenden, minstens drie of vier jaar (CGVS, p. 14). Nochtans had u eerder verklaard pas opnieuw contact te hebben met T. (...) op 30/09/1396 (= 21 december 2017) en een eerste keer naar de kerk te zijn gegaan in de tweede week van 1397 (= eind maart/ begin april 2018). Dat u drie maanden na uw hernieuwde kennismaking met T. (...) reeds toegelaten zou worden tot de huiskerk van D. (...) is in het licht van deze verklaringen weinig aannemelijk. Daarnaast is het ook enigszins opmerkelijk dat u de naam niet kende van de vijfde aanwezige tijdens de eerste door u bijgewoonde huiskerkssessie (CGVS, p. 14) noch van de allereerste psalm die afgespeeld werd en die jullie meezongen (CGVS, p. 17). U kende tot slot slechts één (officiële) kerk in Isfahan, met name de Vank-kathedraal, een Armeens-apostolische kerk en een toeristische trekpleister. U had echter geen idee of er nog andere kerken zijn in Isfahan. Dit is een hoogst opmerkelijke vaststelling temeer u aangaf dat de verschillen tussen het protestantisme, katholicisme en de orthodoxe kerk voor u niet van belang zijn (CGVS, p. 24). Hoewel niet verwacht wordt dat u gedetailleerd kan beschrijven waar deze kerken zich precies bevinden, mag zeker verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van het bestaan van meerdere kerken in uw thuisstad. Van iemand die een ingrijpende en risicovolle beslissing – met name uw bekering tot het christendom – neemt, kan immers een hoge mate van interesse en toewijding verwacht worden tegenover de nieuw gekozen godsdienst. Uw onwetendheid getuigt evenwel van een bijzondere desinteresse in het christelijke geloof die niet strookt met het nemen van een dergelijke beslissing.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen in Iran bekeerd te zijn tot het christendom en er een huiskerk gefrequentieerd te hebben. Bijgevolg kan er evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de problemen die u met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van uw beweerde bekering ondervonden heeft.

In dit verband kunnen er bovendien enkele bijkomende merkwaardige vaststellingen gedaan worden. Zo is het hoogst bevreemdend dat u sinds uw vertrek uit Iran niets ondernam om opnieuw contact op te nemen met T. (...) (CGVS, p. 15, 16 en 22). U heeft nochtans contact met uw ouders (CGVS, p. 3), die verschillende jaren naast de ouders van T. (...) woonden (CGVS, p. 13), en u beschikt over een facebookaccount (CGVS, p. 16). U slaagde er voorts niet in om te verduidelijken op welk moment uw vader op de hoogte kwam van uw eigen bekering (CGVS, p. 22) en wist u bovendien niet wat er precies gebeurde tijdens de inval in de huiskerk: behalve dat er enkele huiskerkgangers opgepakt werden, wist u hier niets over te vertellen. U wist zelfs niet of D. (...) één van de gearresteerden was, hoewel hij u op de hoogte had gebracht van de inval (CGVS, p. 22). Ook uw verklaringen betreffende de inval van agenten van de Sepah in uw ouderlijke woning enkele dagen na uw vertrek uit Iran overtuigen geenszins (CGVS, p. 11). In de eerste plaats vermeldde u dit voorval niet tijdens uw interview op de DVZ (vragenlijst CGVS d.d. 17/2/2020, vraag 3.5). Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle wezenlijke elementen uit uw asielrelaas vermeldt. Aangezien dit voorval de enige indicatie is dat de Iraanse autoriteiten naar u op zoek zouden zijn, kan dit geenszins als een onbelangrijk detail beschouwd worden. U kreeg nochtans de gelegenheid bijkomende problemen te vertellen en de kans om op het einde van uw interview nog zaken toe te voegen (Vragenlijst CGVS d.d. 17/02/2020, vragen 3.7 en 3.8). U maakte hier evenwel geen gebruik van om de inval van de autoriteiten ter sprake te brengen. Verder bent u bijzonder vaag over deze gebeurtenis. Hoewel u nog contact onderhoudt met uw moeder en met uw broers (CGVS, p. 3) wist u niet welke foto de agenten van Sepah toonden aan uw ouders toen zij naar u vroegen (CGVS, p. 11), noch hoelang uw vader vastgehouden werd, noch naar waar uw vader gebracht werd na zijn arrestatie (CGVS, p. 12). Uw nalaten om bij uw moeder of broers meer te weten te komen over deze belangrijke gebeurtenis, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan volkomen. Uit voorgaande volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bekering in Iran noch aan de door u beweerde vervolgingsfeiten die hier onlosmakelijk mee verbonden zijn.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt bovendien een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette)

religieuze engagement na aankomst in Europa, ter staving waarvan u een attest van de kerk in Lommel, enkele afbeeldingen en twee video's neerlegde. Gezien uw kerkbezoek een voortzetting is van uw beweerde bekering in Iran (CGVS, p. 18), daar waar deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht worden. Het CGVS betwist niet dat u in België naar de Open Kerk gaat en gedoopt bent maar dit blijkt dan ook louter omwille van opportunistische redenen te zijn. Uw kerkbezoek en uw doopsel in België toont bijgevolg de oprechtheid van uw bekering niet aan aangezien duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. In dit verband kan er overigens nog gewezen worden op de vaststelling dat u gedurende uw vier weken lange verblijf in Servië, de eerste vier weken nadat u uw land van herkomst was ontvlucht, een land waar bekeerde christenen onderdrukt worden, geen enkele keer naar een kerk ging om uiting te geven aan uw recent ontdekt geloof en zich zelfs niet eens informeerde over welke religie de meeste inwoners er hebben (CGVS, p. 17). Ook in Kroatië beperkte u zich tot één kerkbezoek in de zes à zeven maanden dat u er verbleef (CGVS, p. 17). Uw rechtvaardiging, dat een gebroken been u er zes à zeven maanden in Kroatië en nog één maand in België (CGVS, p. 18) van zou weerhouden hebben naar een kerk te gaan, kan, gezien u hiervan niet het minste (begin van) bewijs neerlegt, geenszins overtuigen. Uw attest van de Open Kerk en de foto's en videofragmenten over uw doopsel en Bijbelstudie getuigen dus louter van een formele bekering en niet van een werkelijke verinnerlijkte bekering. U beschikt voorts weliswaar over enige kennis van de Bijbel (CGVS, p. 20-21), doch deze kennis komt sterk ingestudeerd over. U had vooreerst geen enkel punt van kritiek of twijfel omtrent het christendom (CGVS, p. 19). U kende voorts het verhaal van Pasen maar wist niet te zeggen wanneer deze feestdag plaatsvond dit jaar (CGVS, p. 23). U stond er daarnaast op om de parabel van het mosterdzaadje te vertellen maar wist niet dat dit verhaal in verschillende boeken vermeld wordt (CGVS, p. 23), hoewel u beweerde dat u de gehele Bijbel reeds heeft doorgenomen (CGVS, p. 19). Aangezien u deze parabel zelf aanhaalde om uw kennis te tonen, mag op zijn minst verwacht worden dat u weet dat deze ook in Marcus en Lucas neergeschreven staat. Bovendien, gevraagd naar enkele andere parabellen, bleek u van geen van deze zelfs maar gehoord te hebben (CGVS, p. 23). Dit sterk ingestudeerde karakter van uw kennis over de religie tot dewelke u zich zou bekeerd hebben, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de waarachtigheid van uw innerlijke bekering.

Uw activiteiten op de sociale media – u verklaarde een facebookprofiel te bezitten en er de christelijke boodschap over te brengen aan anderen (CGVS, p. 16) – doen aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van uw geloofsbelijdenis geen afbreuk. Er kan in dit verband worden opgemerkt dat het eerste christelijke georiënteerde bericht dateert van 11 februari 2020, bijna een jaar na uw aankomst in België, en u zelf geen enkele concrete indicatie heeft dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw facebookactiviteiten (CGVS, p. 16). Hoe dan ook, gelet op uw ongeloofwaardige bekering tot het christendom en bijgevolg het onoprechte karakter van uw facebookposts, blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media uit te wissen.

Tot slot dient, betreffende uw kerkgang en uw activiteiten op de sociale media, benadrukt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds aangetoond, niet aannemelijk gemaakt – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat uw bekering tot het christendom is ingegeven door een werkelijke, verinnerlijkte bekering, noch dat u omwille van uw opportunistische bekering een gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Iran.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit en nationaliteit staan immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”

juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat in op de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951. Hij toetst zijn situatie, problemen en vrees aan de elementen in deze definitie en herhaalt in dit kader de aangevoerde vrees om door het regime te worden vervolgd omdat hij ervan wordt beschuldigd te zijn bekeerd tot het christendom.

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*, *juncto* de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker stelt, omtrent zijn paspoort:

“Verzoeker neemt verzoeker kwalijk omdat hij geen geloofwaardige verklaringen afgelegd heeft over zijn paspoort.

Verzoeker meent dat hij bang was om uitgewezen te worden en vandaar heeft hij dit gedaan.”

Met betrekking tot zijn afkeer van religie, stelt verzoeker:

“Verzoeker meent dat verweerster geen rekening gehouden heeft met de verklaringen van verzoeker over deze afkeer.

Het feit dat verweerster deze werkwijze ongeloofwaardig vindt, betekent niet dat dit ook ongeloofwaardig is.

De denkwijze van verweerster is een westerse denkwijze die in de meeste gevallen tegenovergestelde is van de denkwijze in Iran.

Verweerster heeft nagelaten rekening te houden met verzoekers verklaring over de onmogelijkheid om apart te wonen. (zie pagina 7 van het gehoor verslag)”.

Aangaande zijn dienstplicht, geeft verzoeker aan:

“Verzoeker heeft de tijd vermeld zoals het in zijn documenten stond. Verzoeker heeft duidelijk ook verteld dat in werkelijkheid hij langer in het leger zat door die straf.

Het leger vermeld niet in de akte dat de persoon gestraft is en daarom moet langer in dienst blijven.”

Vervolgens betoogt verzoeker:

“Verzoeker meent dat hij heel veel kon vertellen over dat meisje. Verweerster verwacht ten onrechte bijkomende informatie van verzoeker over dit meisje.

Verzoeker praatte met T. (...) over religie maar hij stelde deze vraag nooit aan haar waarom ze bekeerd was.

Verzoeker heeft op pagina 15 uitgelegd dat hij niet meer over zijn simkaart beschikt om haar te contacteren.

Verweerster gelooft niet dat verzoeker zo snel toegelaten was tot de kerk. Verweerster heeft de verklaringen van verzoeker totaal over het hoofd gezien.

Verzoeker werd binnengelaten omdat ze jarenlang T. (...) kende. Door deze vertrouwensband is hij binnen gelaten in de kerk.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij niet wist of er andere keren in Isfhan was. Verzoeker meent dat hij geen behoefte had om dit te wijten.

Verzoeker kon sowieso niet openlijk naar een kerk gaan.

Verzoeker heeft wel een kerk genoemd maar dit is nooit voldoende voor verweerster.

Het is in die zin niet eerlijk om dergelijke argumenten te gebruiken.”

Aangaande zijn religieuze engagement in België, verklaart verzoeker voorts:

“Activiteiten en bekendheid in de sociale media en het risico bij een terugkeer naar het land van herkomst:

Verzoeker meent dat verweerster geforceerd op zoek is naar de nietszeggende elementen om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken.

Verzoeker vraagt om hem het voordeel van twijfel te verlenen wat betreft zijn vrees voor vervolging.

Verzoeker is in de sociale media bekend als iemand die bekeerd is en hij meent dat bij een eventuele terugkeer naar Iran hij onthoofd zal worden.

Verweerster stelt dat verzoeker geen indicatie heeft dat het regime in Iran op de hoogte is van deze christelijke activiteiten van verzoeker.

Verweerster is naïef wanneer ze iets stelt.

Deze activiteiten van Iraniërs in diaspora worden al jaren in de gaten gehouden door het regime.

Verzoeker is bekeerd tot christendom en bij een eventuele terugkeer lopen ze het risico om vervolgd te worden.

Zie het Ambtsbericht van de ministerie van de buitenlandse zaken van Nederland van 24/12/2013 waarin het volgende staat:

(...)”.

“Zelfs als de Iraanse autoriteiten hun met rust laat (qoud non) hebben nog steeds problemen met hun familieleden die deze bekering sterk afkeuren en deze daad van bekering als een schande voor de familie beschouwen. Zie landenrapport pagina 31 waarin het volgende staat:

(...)”

Zie op pagina 32 waarin het volgende staat:

(...)”.

“Ten slotte wordt hij bij een eventuele terugkeer als verdacht gezien door de medegelovigen in Iran waardoor hij uitgesloten wordt van de activiteiten die zijn medegelovigen aan deelnemen. Zie landenrapport pagina 31 waarin het volgende staat:

(...)”

“Verzoeker meent daarom dat zijn leven in gevaar is in Iran omwille van zijn activiteiten in de sociale media.

Verzoeker zal geen problemen krijgen met het regime als hij bij zijn terugkeer naar Iran de christelijke posts uit zijn account verwijderd. Aldus verweerster.

Verzoeker meent dat verweerster zich zelf tegensprekt.

Langs ene kant stelt ze dat de activiteiten in de sociale media voor geen problemen zorgen wanneer iemand terugkeert naar Iran, langs andere kant stelt ze voor om deze christelijke posts te verwijderen om niet in problemen te komen.

Dit is een impliciete bevestiging dat deze posts wel voor problemen zorgt.

Het landen informatie waarnaar verweerster verwijst mag in die zin niet dienstig gebruikt worden.

Verzoeker meent dat ten eerste wenst hij deze posts niet verwijderen. Laat ons aannemen dat hij deze posts verwijderd.

Zal hij geen problemen krijgen bij zijn terugkeer naar Iran?

Jawel,

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Zij geen rekening houdt met de verklaringen van verzoeker

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is.”

2.3. Verzoeker gaat in wat zich aandient als een derde middel in op de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt dat verweerder naliert te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b) en wijst op de ‘sliding scale’ in het arrest *Elgafaji*. Verzoeker is van mening dat hij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker stelt dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom er geen subsidiaire bescherming werd toegekend.

2.4. Verzoeker vraagt op grond van het voorgaande om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5. Verzoeker voegt ter staving van het voorgaande benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus

dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2. Waar verzoeker stelt dat minstens “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” geschonden zou zijn, ziet de Raad verder niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” kan dan ook niet worden aangenomen.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt voorts in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoeker stelt zijn land te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van het gegeven dat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Dient daarbij vooreerst te worden vastgesteld dat zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas als de geloofwaardigheid van de concrete, door hem aangevoerde problemen en vrees, ernstig worden ondergraven doordat hij ongeloofwaardige en kennelijk leugenachtige verklaringen aflegde over zijn paspoort en doordat hij naliet en nalaat om dit paspoort neer te leggen. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Vooreerst kan er gewezen worden op enkele bevreemdende vaststellingen betreffende uw paspoort. U verklaarde dat u op legale wijze en in het bezit van uw eigen paspoort naar Servië gereisd bent en dat u uw paspoort vóór uw aankomst in Kroatië heeft verbrand op aanraden van uw smokkelaar (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/07/2020, p. 8). Dat u een dermate belangrijk document zomaar zou verbranden, komt niet alleen weinig aannemelijk over, ook is het merkwaardig dat u tegelijkertijd verklaarde dat u reeds ongeveer twee maanden weg was uit Iran toen u het verbrandde (CGVS, p. 8), daar waar u slechts vier weken in Servië verbleef en u bijgevolg reeds vier weken na uw vlucht uit Iran in Kroatië aankwam. Uw verklaringen betreffende het vernietigen uw paspoort zijn bijgevolg allerminst coherent, temeer u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde dat u dit paspoort had weggegooid in Kroatië (verklaring DVZ d.d. 18/04/2019, vraag 28). Deze vaststellingen doen sterk vermoeden dat u uw paspoort doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhoudt, omdat er hierin mogelijks informatie staat die niet met uw verklaringen die u op het Commissariaat-generaal aflegde overeenstemmen. Deze vaststelling doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Integendeel, erkent hij expliciet dat hij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd en heeft gelogen over zijn paspoort, en dit intentioneel en omwille van het feit dat hij wilde verhinderen dat hij zou worden uitgewezen. Niet enkel vormt dit laatste geenszins een afdoende verklaring voor het afleggen van ongeloofwaardige en kennelijk leugenachtige verklaringen over zijn paspoort, doch tevens laat verzoeker met deze uitleg na om alsnog bijkomende informatie te verstrekken, de nodige duidelijkheid te verschaffen en waarachtige verklaringen af te leggen over zijn paspoort. Eveneens laat hij opnieuw, dit zonder hiervoor ook maar enige dienstige uitleg aan te reiken, na om het betreffende paspoort neer te leggen.

Van verzoeker kan, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, voorts verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Voorts dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat uw bekering tot het protestantisme is ingegeven door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging. (...)

Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw algemene voorstelling van uw geloofsbelijdenis doorheen uw leven in Iran. U zou reeds op dertienjarige leeftijd manifest hebben geweigerd om deel te nemen aan het gebed op school en thuis en u werd hierdoor ook gestraft (CGVS, p. 3). Uw redenen voor deze door u omschreven afkeer jegens religie (CGVS, p. 7) kunnen evenwel gereduceerd worden tot het loutere feit dat u niet om kon met het verplichte karakter van het gebed (CGVS, p. 3), hetgeen op zich reeds een bijzonder oppervlakkige reden betreft om u als dertienjarige dermate te verzetten tegen de geldende normen, temeer gezien uw vader een zeer streng gelovig man en zeer fanatiek en agressief is (CGVS, p. 7).”

Verzoeker voert blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Bijgevolg blijven deze onverminderd gelden.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Uw reacties op deze straffen zijn evenmin overtuigend. Zo trachtte u op school op geen enkele wijze een oplossing te vinden voor uw probleem, noch door een compromis te vinden met de directie noch door te doen alsof u meedeed aan het gebed (CGVS, p. 9-10). Ook dient opgemerkt dat u, ondanks uw afkeer voor de islam en het feit dat uw familie zeer religieus is – uw vader sloeg u en sloot u op het toilet of in de kelder op wanneer u niet wilde bidden (CGVS, p. 7) – tot aan uw vlucht uit Iran in juli 2018, i.e. toen u dertig jaar oud was, steeds thuis bleef wonen (CGVS, p. 2). Gezien u aan het werk was, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat u, eens u over enige financiële onafhankelijkheid beschikte, zich zou onttrekken aan deze situatie, hetgeen u niet deed. Deze lethargische houding steekt dan ook schril af bij uw latere ondernemingszin om op korte tijd uw vlucht uit uw land van herkomst te organiseren.”

Verzoeker slaagt er niet in om aan deze motieven afbreuk te doen. Voor zijn bijzonder passieve houding op school, biedt hij niet de minste uitleg.

Verder treedt de Raad verweerder bij waar deze oordeelt dat het, gezien verzoeker op het ogenblik waarop hij zijn land verliet reeds dertig jaar was, hij aan het werk was en bijgevolg aangenomen kan worden dat hij toch over enige financiële onafhankelijkheid beschikte, niet aannemelijk is dat hij zich niet eerder zou hebben onttrokken aan zijn moeilijke thuissituatie en de toorn van zijn vader. De verklaringen die verzoeker aflegde bij het CGVS en waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift doen hieraan geenszins afbreuk. Dat het in Iran voor een man die vrijgezel is onmogelijk zou zijn om een eigen woning te huren of kopen, kan immers bezwaarlijk ernstig worden genomen en wordt door verzoeker op generlei wijze aannemelijk gemaakt of aangetoond.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ook uw verklaringen aangaande uw problemen omwille van uw afkeer jegens religie tijdens uw dienstplicht kunnen geenszins overtuigen. Zo verklaarde u tijdens uw dienst zes of zeven keer in hechtenis te zijn genomen (CGVS, p. 5), al gaf u aan dat dit niet enkel kwam omwille van uw afkeer jegens religie maar ook omdat u in slaap viel tijdens het gebed (CGVS, p. 5). Ten gevolge hiervan werd uw dienstplicht verlengd met drie maanden (CGVS, p. 4 en 5): u diende uw land uiteindelijk tussen 19/10/1385 (= 9 januari 2007) en 19/04/1387 (= 9 juli 2008), i.e. precies anderhalf jaar. Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de duurtijd van de dienstplicht in Iran 18 tot 24 maanden bedraagt. Gezien u klaarblijkelijk slechts achttien maanden diende, kan er aan uw verklaring dat uw dienstplicht verlengd werd omwille van uw afkeer van het gebed en de islam geen geloof gehecht worden. Bovendien is het frappant dat u niet wist of uw broer, die net als u door uw ouders verplicht werd tot deelname aan het gebed maar stopte met bidden zodra hij huwde (CGVS, p. 7), tijdens zijn dienstplicht problemen ondervond omwille van het gebed (CGVS, p. 7). Dat u zich, ondanks uw beweerde zes à zeven bestraffingen tijdens uw dienstplicht, hierover nooit informeerde bij uw broer, die klaarblijkelijk eenzelfde idee had over het gebed, om bijvoorbeeld te weten te komen op welke manier u

hiermee kon omgaan, doet nogmaals ernstig afbreuk aan uw verklaringen in dit verband. Bovendien wist u niet eens of andere soldaten al dan niet gingen bidden (CGVS, p. 5). Dit is niet ernstig gezien het belang dat u beweert te hechten aan het verplichte gebed en de concrete gevolgen hiervan voor uw eigen leven.”

Verzoeker slaagt er niet in om de voormelde motieven te ontcrachten. Waar hij laat uitschijnen dat de werkelijke duur van zijn dienstplicht niet in zijn militaire kaart staat en dat hij de tijd zou hebben vermeld zoals aangegeven in dit stuk, dient te worden opgemerkt dat zulks bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Vooreerst toont verzoeker in het geheel niet aan dat het gebruikelijk zou zijn dat het leger in zulke documenten een – al dan niet door straf – verlengde termijn van dienstplicht niet zou opnemen. Waarom het leger in dergelijke documenten wanneer de betrokkene zijn dienstplicht werd verlengd toch een kortere tijdsaanduiding zou opnemen inzake de dienstplicht, kan voorts niet worden ingezien. Zo er in zijn militaire kaart werkelijk een foutieve tijdsaanduiding zou zijn opgenomen en zijn straffen ten gevolge zijn afkeer van religie hierin niet zouden zijn opgenomen, kon daarenboven worden verwacht dat verzoeker dit ook eerder zo zou hebben aangegeven. Verzoeker deed zulks echter niet en verklaarde zelf in duidelijke bewoordingen dat zijn dienstplicht achttien maanden duurde (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.4).

De motieven inzake zijn kennelijke onwetendheid en gebrek aan interesse inzake zijn broer en de overige soldaten, laat verzoeker verder geheel onverlet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Wat uw jarenlange afkeer jegens religie in Iran verder ondermijnt, is de vaststelling dat u na uw problemen met religie thuis, na uw problemen met religie op school én na uw problemen met religie tijdens uw dienstplicht verkoos om te beginnen werken bij een reisbureau dat religieuze pelgrimstochten organiseerde (CGVS, p. 6). Dit is, gezien uw afkeer voor het gebed en de islam en het feit dat u zich op deze manier vrijwillig blootstelde aan bijkomende risico's, niet ernstig. U deed bovendien geen enkele inspanning om ander werk te vinden (CGVS, p. 6), daar waar uit uw verklaringen blijkt dat het religieuze aspect niet bij elke job speelt: zo ondervond uw broer bijvoorbeeld nooit enige religieuze problemen tijdens de uitvoering van zijn werk (CGVS, p. 7). Uiteindelijk werd u na drie waarschuwingen en een boete ontslagen omdat u niet deelnam aan de donderdagse gebeden met uw collega's (CGVS, p. 6). Dat u uw deelname aan het gebed niet veinsde omdat u het niet kon opbrengen (CGVS, p. 6) kan gezien de ernst van de gevolgen van uw beslissing – uw hele toekomst stond op het spel (CGVS, p. 6) – geenszins weerhouden worden als afdoende uitleg in dit verband.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gehandhaafd.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Uit dit alles moet besloten worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u reeds sinds dertienjarige leeftijd een afkeer had voor de islam en hierdoor problemen kende op school, thuis, tijdens uw dienstplicht en op uw werk. Dat u niet de waarheid vertelde over uw geloofsbelijdenis gedurende uw leven in Iran vóór uw bekering zet de geloofwaardigheid van uw uiteindelijke bekering naar het protestantisme reeds danig op de helling.”

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Bovendien moet verder vastgesteld worden dat uw verklaringen over uw uiteindelijke bekering en de problemen die hieruit volgden in Iran geenszins geloofwaardig zijn omwille van verschillende bevreemdende vaststellingen. De centrale figuur in uw bekeringsproces was uw voormalig buurmeisje T. (...). Nadat u twee of drie jaar lang atheïst was (CGVS, p. 7), waren het uw ontmoeting en gesprekken met haar die u toch overtuigden een nieuwe religie uit te proberen. Ofschoon u beweerde dat jullie drie of vier jaar lang burens waren (CGVS, p. 13) en jullie gedurende drie maanden drie of vier keer per week met elkaar spraken over zaken zoals vrienden (CGVS, p. 14), kon u niets zeggen over haar bekering. U wist niet wanneer T. (...) zich bekeerde, in welke omstandigheden dit gebeurde, waarom zij zich bekeerde, of haar ouders streng religieus waren (CGVS, p. 15), hoe haar ouders heten (CGVS, p. 13) en zelfs niet of haar ouders op de hoogte waren van haar bekering (CGVS, p. 22). Het is bijzonder weinig plausibel dat u, die zelf zou hebben geworsteld met de rol van religie binnen uw leven en hierdoor ettelijke aanvaringen had, deze zaken niet eens aan haar vroeg, temeer jullie wel degelijk over religie spraken (CGVS, p. 14).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij beperkt zich er immers toe eenvoudigweg te ontkennen dat de voormelde informatie van hem mocht worden verwacht. Dat verzoeker het in de door hem geschetste situatie en omstandigheden, ondanks de band die hij had met T. en hoewel zij een dermate belangrijke rol speelde in zijn voorgehouden

bekeringsproces nooit met haar over de voormelde zaken zou hebben gehad en hierin geen interesse tentoonspreidde, doet weldegelijk en op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde bekeringsproces. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker in het verzoekschrift andermaal zelf benadrukt dat hij T. reeds jarenlang kende en met haar een vertrouwensband had.

Verzoeker onderneemt voorts niet de minste poging teneinde de bestreden beslissing te weerleggen doch laat deze geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Ook over huiskerkleider D. (...) wist u voorts niet wanneer hij zich bekeerde (CGVS, p. 15). Dat u betreffende de personen die u overtuigd hebben tot uw bekering en u ingeleid hebben in uw nieuwe geloof geen enkele kennis bezit, is weinig aannemelijk.”

Dit motief vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, gezien verzoeker dit niet aanvecht of betwist, onverminderd gelden.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Daarnaast is het ook enigszins opmerkelijk dat u de naam niet kende van de vijfde aanwezige tijdens de eerste door u bijgewoonde huiskerksessie (CGVS, p. 14) noch van de allereerste psalm die afgespeeld werd en die jullie meezongen (CGVS, p. 17). U kende tot slot slechts één (officiële) kerk in Isfahan, met name de Vank-kathedraal, een Armeens-apostolische kerk en een toeristische trekpleister. U had echter geen idee of er nog andere kerken zijn in Isfahan. Dit is een hoogst opmerkelijke vaststelling temeer u aangaf dat de verschillen tussen het protestantisme, katholicisme en de orthodoxe kerk voor u niet van belang zijn (CGVS, p. 24). Hoewel niet verwacht wordt dat u gedetailleerd kan beschrijven waar deze kerken zich precies bevinden, mag zeker verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van het bestaan van meerdere kerken in uw thuisstad. Van iemand die een ingrijpende en risicovolle beslissing – met name uw bekering tot het christendom – neemt, kan immers een hoge mate van interesse en toewijding verwacht worden tegenover de nieuw gekozen godsdienst. Uw onwetendheid getuigt evenwel van een bijzondere desinteresse in het christelijke geloof die niet strookt met het nemen van een dergelijke beslissing.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De motieven omtrent zijn kennelijke onwetendheid aangaande de vijfde aanwezige tijdens zijn eerste huiskerkbezoek en de allereerste psalm die werd afgespeeld en die zij meezongen, laat hij geheel ongemoeid.

Voorts kon, dit gelet op de reeds in de bestreden beslissing aangehaalde redenen, weldegelijk redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat deze de nodige interesse zou hebben getoond in en bijgevolg beter op de hoogte zou zijn van de in zijn thuisstad aanwezige kerken.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen in Iran bekeerd te zijn tot het christendom en er een huiskerk gefrequentieerd te hebben. Bijgevolg kan er evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de problemen die u met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van uw beweerde bekering ondervonden heeft.

In dit verband kunnen er bovendien enkele bijkomende merkwaardige vaststellingen gedaan worden. Zo is het hoogst bevreemdend dat u sinds uw vertrek uit Iran niets ondernam om opnieuw contact op te nemen met T. (...) (CGVS, p. 15, 16 en 22). U heeft nochtans contact met uw ouders (CGVS, p. 3), die verschillende jaren naast de ouders van T. (...) woonden (CGVS, p. 13), en u beschikt over een facebookaccount (CGVS, p. 16). U slaagde er voorts niet in om te verduidelijken op welk moment uw vader op de hoogte kwam van uw eigen bekering (CGVS, p. 22) en wist u bovendien niet wat er precies gebeurde tijdens de inval in de huiskerk: behalve dat er enkele huiskerkgangers opgepakt werden, wist u hier niets over te vertellen. U wist zelfs niet of D. (...) één van de gearresteerden was, hoewel hij u op de hoogte had gebracht van de inval (CGVS, p. 22). Ook uw verklaringen betreffende de inval van agenten van de Sepah in uw ouderlijke woning enkele dagen na uw vertrek uit Iran overtuigen geenszins (CGVS, p. 11). In de eerste plaats vermeldde u dit voorval niet tijdens uw interview op de DVZ (vragenlijst CGVS d.d. 17/2/2020, vraag 3.5). Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle wezenlijke elementen uit uw asielrelaas vermeldt. Aangezien dit voorval de enige indicatie is dat de Iraanse autoriteiten naar u op zoek zouden zijn, kan dit geenszins als een onbelangrijk detail beschouwd worden. U kreeg nochtans de gelegenheid bijkomende problemen te vertellen en de kans om op het einde van uw interview nog zaken toe te voegen (Vragenlijst CGVS d.d. 17/02/2020, vragen 3.7 en 3.8). U maakte hier evenwel geen gebruik van om de inval van de autoriteiten ter sprake te brengen. Verder bent u bijzonder vaag over deze gebeurtenis. Hoewel u nog contact onderhoudt met uw moeder en met uw broers (CGVS, p. 3) wist u niet welke foto de agenten van Sepah toonden aan uw ouders toen zij naar u vroegen (CGVS, p. 11), noch hoelang uw vader vastgehouden werd, noch naar waar uw vader gebracht werd na zijn arrestatie (CGVS, p. 12). Uw

nalaten om bij uw moeder of broers meer te weten te komen over deze belangrijke gebeurtenis, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan volkomen."

Verzoeker voert blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Dat hij geen simkaart meer zou hebben gehad, kan immers geenszins verklaren waarom hij geen andere pogingen ondernam om T., dit bijvoorbeeld via zijn ouders of Facebook, te contacteren. Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven, inzake het gegeven dat hij niet kon aangeven wanneer zijn vader op de hoogte kwam van zijn bekering, omtrent zijn onwetendheid aangaande de vraag of D. al dan niet werd gearresteerd, aangaande de kennelijke omissie in zijn verklaringen bij de DVZ betreffende de vermeende inval in zijn woning, met betrekking tot zijn uiterst vage verklaringen over (de nasleep van) deze inval en over zijn kennelijke gebrek aan interesse dienaangaande, volledig onverlet. Derhalve blijven deze onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan (de ernst en de oprechtheid van) verzoekers beweerde bekering tot het christendom, aan de hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoeker aangehaalde, concrete vrees voor vervolging. Derhalve wordt in de bestreden beslissing met reden geconcludeerd:

"Uit voorgaande volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bekering in Iran noch aan de door u beweerde vervolgingsfeiten die hier onlosmakelijk mee verbonden zijn."

In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de besteden beslissing eveneens terecht gesteld:

"Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt bovendien een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa, ter staving waarvan u een attest van de kerk in Lommel, enkele afbeeldingen en twee video's neerlegde. Gezien uw kerkbezoek een voortzetting is van uw beweerde bekering in Iran (CGVS, p. 18), daar waar deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht worden. Het CGVS betwist niet dat u in België naar de Open Kerk gaat en gedoopt bent maar dit blijkt dan ook louter omwille van opportunistische redenen te zijn. Uw kerkbezoek en uw doopsel in België toont bijgevolg de oprechtheid van uw bekering niet aan aangezien duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. In dit verband kan er overigens nog gewezen worden op de vaststelling dat u gedurende uw vier weken lange verblijf in Servië, de eerste vier weken nadat u uw land van herkomst was ontvlucht, een land waar bekeerde christenen onderdrukt worden, geen enkele keer naar een kerk ging om uiting te geven aan uw recent ontdekt geloof en zich zelfs niet eens informeerde over welke religie de meeste inwoners er hebben (CGVS, p. 17). Ook in Kroatië beperkte u zich tot één kerkbezoek in de zes à zeven maanden dat u er verbleef (CGVS, p. 17). Uw rechtvaardiging, dat een gebroken been u er zes à zeven maanden in Kroatië en nog één maand in België (CGVS, p. 18) van zou weerhouden hebben naar een kerk te gaan, kan, gezien u hiervan niet het minste (begin van) bewijs neerlegt, geenszins overtuigen. Uw attest van de Open Kerk en de foto's en videofragmenten over uw doopsel en Bijbelstudie getuigen dus louter van een formele bekering en niet van een werkelijke verinnerlijkte bekering. U beschikt voorts weliswaar over enige kennis van de Bijbel (CGVS, p. 20-21), doch deze kennis komt sterk ingestudeerd over. U had vooreerst geen enkel punt van kritiek of twijfel omtrent het christendom (CGVS, p. 19). U kende voorts het verhaal van Pasen maar wist niet te zeggen wanneer deze feestdag plaatsvond dit jaar (CGVS, p. 23). U stond er daarnaast op om de parabel van het mosterdzaadje te vertellen maar wist niet dat dit verhaal in verschillende boeken vermeld wordt (CGVS, p. 23), hoewel u beweerde dat u de gehele Bijbel reeds heeft doorgenomen (CGVS, p. 19). Aangezien u deze parabel zelf aanhaalde om uw kennis te tonen, mag op zijn minst verwacht worden dat u weet dat deze ook in Marcus en Lucas neergeschreven staat. Bovendien, gevraagd naar enkele andere parabels, bleek u van geen van deze zelfs maar gehoord te hebben (CGVS, p. 23). Dit sterk ingestudeerde karakter van uw kennis over de religie tot dewelke u zich zou bekeerd hebben, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de waarachtigheid van uw innerlijke bekering."

Mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, voert verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. De Raad treedt verweerder bij en is met betrekking tot de door verzoeker gevoerde, religieuze activiteiten na aankomst in Europa van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen, deze klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd als volgt:

“Uw activiteiten op de sociale media – u verklaarde een facebookprofiel te bezitten en er de christelijke boodschap over te brengen aan anderen (CGVS, p. 16) - doen aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van uw geloofsbelijdenis geen afbreuk. Er kan in dit verband worden opgemerkt dat het eerste christelijke georiënteerde bericht dateert van 11 februari 2020, bijna een jaar na uw aankomst in België, en u zelf geen enkele concrete indicatie heeft dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw facebookactiviteiten (CGVS, p. 16). Hoe dan ook, gelet op uw ongeloofwaardige bekering tot het christendom en bijgevolg het onoprechte karakter van uw facebookposts, blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media uit te wissen.

Tot slot dient, betreffende uw kerkgang en uw activiteiten op de sociale media, benadrukt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds aangetoond, niet aannemelijk gemaakt – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Uit de voorliggende informatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoonst of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België en op de sociale media en hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan. Verder weerlegt hij de terechte vaststelling niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van zijn activiteiten in België en op de sociale media, redelijkerwijze van hem mag worden verwacht hij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op deze sociale media verwijdt.

Dat verzoekers familieleden verzoeker, zoals deze nog voorhoudt in het voorliggende verzoekschrift, wel als (oprechte) bekeerling zouden beschouwen en hem daarom zouden willen viseren of vervolgen, kan gelet op het voorgaande evenmin worden gevolgd. Nog daargelaten dat verzoeker nalaat om in dit kader te concretiseren waar, wanneer, met wie en in welke omstandigheden hij problemen zou vrezen, dient immers te worden herhaald dat er volstrekt geen geloof kan worden gehecht aan (de ernst en de oprechtheid van) zijn beweerde bekering, aan zijn relaas en aan zijn problemen in Iran, alsmede dat zijn activiteiten in Europa en op de sociale media ingegeven zijn vanuit kennelijk en louter opportunistische overwegingen en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Aldus kan redelijkerwijze worden aangenomen dat ook zijn familie hiervan op de hoogte is en hem daarom niet wenst te viseren of vervolgen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan (het oprechte karakter van) verzoekers bekering, dat verzoeker niet aantoonst of aannemelijk maakt dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als bekeerling zou profileren of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd en dat verzoeker derhalve evenmin aantoonst of aannemelijk maakt dat hij ingevolge hiervan problemen zou riskeren of een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren.

De informatie zoals aangehaald en geciteerd door verzoeker is voor het overige bijgevolg niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

De overige door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Zij kunnen hoogstens verzoekers identiteit en nationaliteit aantonen, dewelke in hetgeen voorafgaat niet wordt betwist.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. De bewering als zou er in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de voormelde zin. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent het voorgaande niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door verweerder zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.9. Betreffende het stuk dat verzoeker ter terechtzitting neerlegt en omschrijft als "*Aanvullende Nota*", dient te worden gewezen op artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

Te dezen blijkt dat in het door verzoeker neergelegde stuk slechts wordt aangegeven: "*Verzoeker wenst de volgende bijkomende stukken neer te leggen*". Vervolgens volgt een opsomming van "*De nieuwe elementen toe te voegen aan het dossier. 1. Kopie medisch dossier*". Aldus dient te worden vastgesteld dat het door verzoeker neergelegde stuk, dat slechts een overzicht biedt van de neergelegde stukken en melding maakt van verzoekers wens om een stuk neer te leggen, zonder enige verdere duiding te bieden, niet kan worden gezien als 'aanvullende nota' in de zin van voormelde bepaling.

Derhalve wordt het stuk dat verzoeker neerlegt ter terechtzitting, en dat enkel uren voor de terechtzitting via elektronische weg reeds aan de Raad werd bezorgd, gelet op het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uit de debatten geweerd.

3.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT